

SITÄ LEHTEÄ EN UNOHDA KOSKAAN

P. A. Manninen

Vastoin vallitsevaa käsitystä en suinkaan ole ihan etsimällä etsimässä maailman huonoimpia lehtiä tällä palstalla esiteltäväksi, mutta joskus niitä vain löytyy. Toisinaan sitä törmää varsinaiseen kultasuoneen.

Kultasuoneksi Jzink Comics-kustantajan lehteä Rockmeez (nro 1) vuodelta 1992 voi hyvällä syyllä sanoa, sillä sen kannessa huomiota on kiinnittämässä lehden logo, joka on painettu kultakirjaimin. Sen lisäksi kanteen on käytetty kaikki maailman värit.

Värikkyyks olikin olennaista 1990-luvun alussa. 1980-Luvulla amerikkalaisilla sarjakuvamarkkinoilla oli saattanut päästä pinnalle mustavalkoisellakin lehdellä, kuten Teini-ikäiset mutanttinijakilpikonnt olivat osoittaneet. Seuraavaa vuosikymmentä hallitsi kuitenkin Image-yhtiö, jonka tuotteet rakentuivat puhtaasti visuaaliselle liioittelulle. 1990-Luvun hallitseva piirre oli väriloisto, mutta pikkuisilla kustantajilla ei tuohon aikaan ollut vielä mahdollisuuksia tietokoneella tehtyyn väritykseen. Jzink-väen ratkaisu pulmaan oli aika looginen: Käydään paikallisessa supermarketissa ostamassa setti värillisiä huopakyniä ja käytetään niitä.

Väkeä lehden teossa olikin mukana kiitettävä määrä. Käsikirjoituksesta ja ja lehden toimittamisesta vastasivat John Petersen ja Jim Weyer. Piirtäminen, sivusommittelu ja väritys olivat Monty Reaganin ja Flynn Prejanin käsissä. Tie-

©Jzink Comics

Kovaa on meno, jos siitä vain saisi vielä jotain tolkkuaikin.

tokoneella tehdystä tekstauksesta huolehti Jim Weyer, ja miehen ansioksi onkin sanottava, että tekstit ovat lehden ainoa elementti josta saa selvää. Tosin Petersen ja Weyer ovat laatineet tarinan niin onnettoman sekavasti, että tekstin selkeys ei

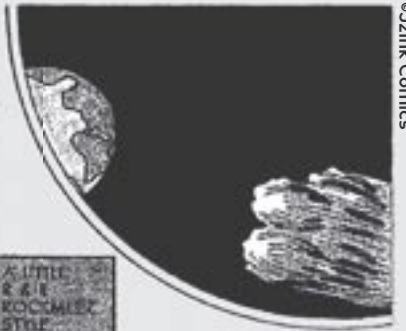
kykene isommin lohduttamaan.

Niin, katsokaas, Atlantin valtameressä lähellä Islantia on salainen saari, joka on Rockmeez-bändin tukikohta. Bändissä soittavat Rahkeen, Roxzan, Rockit, Rawk ja Rox. Laulusolisti Rawk on kaiketi

robottihiiri, jolla on irokeesikampaus. Loput bändiläiset näyttävät huonosti piirretyiltä mutanteilta.

Elvismutanti Rockking lähettää porukan soluttautumaan ihmisten kulttuuriin. Asemapaikaksi paljastuu Houston, joka lienee myös Jzink-väen kotipaikka. Bändille esitellään ensin paikallinen auto (tällä juonenkäänteellä ei ole yhteyttä mihinkään muuhun juonenkäänteeseen, mutta milläpä tässä olisi).

Sitten yhtye muuttaa itsensä ihmisiksi hissimusiikkia käyttäen ja menee opettajiksi houstonilaiselle yläasteelle. Homma ei mene putkeen (mutta mikäpä tässä nyt menisi), joten taas mutanteiksi muututtuaan Rockmeez päättää lähteä tapaamaan Nasassa vierailulla olevaa presidenttiä. Matkaan lähdetään tähden muotoiselle avaruusaluksella, jonka nimi on (aika

©Jzink Comics

itsestään selvästi) Rockstar. Vedenalaisten pahisten aikaansaama pyörre nappaa aluksen vedenalaiseen maailmaan. Sitä asuttavat menneiden aikojen varkaista

polveutuvat pervot, jotka ovat jääneet vangeiksi vedenalaisen maailman rikkauksien keskelle.

Sitten seuraa tappelua, jonka jälkeen bändi jää vangiksi. Juuri kun heitä ollaan roikuttamassa kahleissa teloitusta odotellessa, he saavat viimeisen toivomuksensa mukaisesti esittää vielä yhden konsertin. Tai jotakin. Tapahtumat on kerrottu ilman mitään selityksiä, joten lukija joutuu itse keksimään tarinalle sisäisen logiikan. Hankalaksi lukijan työtaakan tekee se, että kukaan ei sarjakuvassa paljasta mitä bändin laulusolistille tapahtuu. Hän ilmeisesti ohjaa Rockstaria (vaikka häntä ei näy), mutta ihmiseksi hän ei muutu, eikä siis opeta koulussakaan. Vedenalaiseen maailmaan hän silti ilmestyy, kuumaan kylpyyn kahden bikinipimun väliin.

No, ehkä asiat olisi selitetty kakkosnumerossa, jossa ykkösnumeron mainoksen mukaan selviää "Secret of the Rockmeez".

Mainoksista puheenollen, juuri ne ovat lehdessä hämmästyttävintä. Mainoksia on saatu Dr. Pepperiltä ja baseball-välineitä valmistavalta Mizunolta. Dr. Pepperin mainoksessa esiintyy vielä itse Rockmeez... Noilla mainostuloilla on kyetty kustantamaan väripainatus. Artistit toki onnistuvat mämmäilemään värit aika täydellisesti. Toki ihan tavallisillakin huopakynillä pystyy jotakin värittämään, varsinkin pieniä pinta-aloja. Suuremmissa piirroksissa niiden puutteet kuitenkin tunkevat pintaan. Tasaisen värialueen synnyttäminen on mahdotonta, eikä ääriväriyöjen ylityksen paikkaaminen ole helppoa sekään. Suomessa samaa väritystekniikkaa käytettiin aika tavalla vastaavien tuloksien klassisessa, 1990-luvun alussa joka talouteen jaetussa Toni Poni-lehden ykkösnumerossa.

Kun Rockmeezin taiteilijat vielä olivat piirtäjinä kauniisti sanottuna aloittelijatasoa, ei lopputuloksen täydellisessä lukukelvottomuudessa ole sanottavasti ihmettelyn aihetta. Isointa ihmettelyä irtoaa siitä, olivatko mainostajat tosiaan tietoisia siitä, millaiseen lehteen logonsa päästivät?

